

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Haralda Stiffela v trestnej veci proti obžalovanému **M. D.** pre prečin podplácania podľa § 333 ods.1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí konanom 29. novembra 2007 v Bratislave prejednal odvolanie obžalovaného M. D. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 21. augusta 2007, sp. zn. PK – 2 T 16/2007 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. a podľa § 333 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. d/, písm. l/, § 37 písm. m/, § 39 ods. 1 a § 49 ods. 2 Tr. zák. **sa** obžalovanému M. D. **u k l a d á** trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. **sa** na výkon trestu odňatia slobody **z a r a d ů j e** do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie:

Špeciálny súd v Pezinku (ďalej len špeciálny súd) rozsudkom z 21. augusta 2007, sp. zn. PK 2 T 16/2007, uznal obžalovaného M. D. za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 11. marca 2007 v čase okolo 01.55 hod. v M. na ulici M. potom, ako bol spoločne so svojím bratom B. D. kontrolovaný dvoma hliadkami Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin po spáchaní dopravného priestupku, ktorého sa dopustil ako vodič B. D., opakovane sľúbil štyrom členom oboch hliadok Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin počas vykonávania dychovej skúšky na alkohol u vodiča B. D. a po nej úplatok vo výške 2 000 Sk pre každého člena oboch hliadok, ak jeho i jeho brata prepustia a dopravný priestupok nebudú ďalej riešiť, pričom peniaze im sľúbil odovzdať na adrese svojho trvalého bydliska.

Špeciálny súd ho za to podľa § 333 ods. 2 písm. b/, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. d/, písm. l/, § 37 písm. m/, § 43 a § 49 ods. 2 Tr. zák. odsúdil k trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný M. D., ktoré smerovalo len do výrokov o treste.

V konaní o odvolaní na verejnom zasadnutí pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky obžalovaný M. D. predložil listinné dôkazy preukazujúce jeho zdravotný stav a osobné a rodinné pomery. Podaným odvolaním sa vzhľadom k tomu domáhal uloženia trestu odňatia slobody za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., a to s poukazom na pomery páchatel'a.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť

a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku špeciálneho súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný a že z jeho konania nastal tam uvedený následok.

Na takomto základe potom špeciálny súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný M. D. podaným odvolaním nenapádal výrok o vine, Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení odkazuje len na podrobne rozvedené dôvody rozsudku špeciálneho súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného M. D. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkolvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že špeciálny súd správne zistené konanie obžalovaného M. D. právne posúdil v súlade so zákonom

tak po stránke objektívnej aj po stránke subjektívnej, keď ho právne kvalifikoval ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa obžalovaný M. D. dopustil v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák.

Rovnako v tomto prípade z tých istých dôvodov sa len odkazuje na odôvodnenie právnej kvalifikácie, ktoré špeciálny súd podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však v rámci odvolacieho konania zistil, že u obžalovaného M. D. boli splnené zákonné podmienky pre použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. vzhľadom na pomery páchatel'a, keďže použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom by bolo pre obžalovaného M. D. neprimerane prísne a účel trestu je možné u neho dosiahnuť i trestom kratšieho trvania.

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za pomery páchatel'a odôvodňujúce zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby je možné považovať jeho vážnu chorobu, pri ktorej by výkon trestu odňatia slobody bol pre páchatel'a zvlášť obťažný, alebo by mal pre neho zvlášť nepriaznivé následky.

Rovnako tak za pomery páchatel'a odôvodňujúce vyššie uvedený postup treba považovať stav, kedy sa páchatel' stará o osoby, ktoré sú na ňom závislé svojou výživou alebo výchovou. Pritom zákon nevyžaduje, aby v týchto prípadoch išlo o povinnosť páchatel'a vyplývajúcu zo zákona. Môže ísť tiež o povinnosť vyplývajúcu z morálnych zásad spoločnosti.

Z listinných dôkazov vzťahujúcich sa k tejto otázke Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že obžalovaný M. D. trpí od útleho veku ťažkým zdravotným postihnutím, a to dystrofiou svalstva na nohách, v dôsledku ktorej má obžalovaný M. D. aj zníženú pracovnú spôsobilosť. Nie bez významu pri posudzovaní tejto otázky je aj skutočnosť, že obžalovaný M. D. sa stará o maloleté dieťa, pričom s družkou narodenie ďalšieho dieťaťa očakávajú.

Keďže odvolanie obžalovaného M. D. bolo v tomto smere dôvodné, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku s tým, že uložený trest odňatia slobody je zo zákona trestom nepodmienečným, keďže sa ho dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 29. novembra 2007

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: